

MÁHR GÁBOR

## ringlispíl

Kalotaszentkirály volt az a kő,  
hova minden múltunk visszaérkezik,  
megfékeztem, mert túlhúztam őt,  
őt, e földi angyalodót, a minket már megismerőt,  
és engem visz egy fékezhetetlen ringlispíltre,  
ahol a csavarok jól olajozottak,  
kérem, itt nem lesz karambol,  
tessék csak beszállni, ingyen.  
Mert ez az életünk, ingyen,  
és itt már régen nem a ringlispílről szól,  
írjál verseket, mint a mai napi Don Quijote,  
de hát én nem is élő boszorkányokkal harcolok,  
hanem halottal, ti ott lenn élvezetben vagytok,  
és lecsöpög véranyó, és rögtön pipacsot fest,  
bele az ellenőrző könyvedbe,  
a napban alszom, s ugyanott ébredek,  
van mit hazudni, fáj az ujjam is,  
úgy érzem, a fejemben várnak,  
és elrepülök a tavaszi széllel,  
és nem egy nő, legalább hat vár rám,  
persze, apám, anyám és testvéreim,  
de mit adnék, ha unokahúgom ide belenézne,  
ez nem más, mint a kibelezett valóság  
Trabanttal és Traubiszódával.  
Mi is éltünk, ameddig tudtunk,  
olyan, mintha világos reggel  
lenne, s nem sütné ránk a delelő nap,  
mindig jön a sugár, ami fonál, de végtelen,  
talán a mi kis csapatunk is védtelen  
úthenger  
és csak a lánykámnak volt egy lila kis ruhája,  
ami csak a lila ködben volt áhítatos,  
de megtaláltam bimbóm, vele eltelőn  
fétisirodalmat csináltunk,

ami a mi sorsunkká válik  
és nem akar rekettyebokor lenni az a kis mulya vagy pulya,  
ez is jó, hogy leíródtunk, más baba már elhalványul,  
hadd írjunk egy felségüvöltőt,  
hadd írjunk egy feleségüvöltőt,  
mert minket a lombok alatt adtak össze.  
De legalább fajtisza voltál,  
mint a kakasom, de az kiselypítene innen,  
legalább görög felségvizekre kerültünk,  
beáramlik tengerünkbe a jacht,  
úgy történt, hogy már nem beszélgethetünk,  
mert e korosodók ritkán beszélnek,  
majd egy hajóútra kerekedtünk,  
hol beláttuk, nem kell címet adni a verseknek,  
mert az egyik versből kígyózik a másik,  
csak új palettát nyit, és a gyámoltalan  
olvasó még azt hiszi, hogy bárhol kinyitja,  
külön verset talál,  
bár vannak verscímek, de átjár rajtuk a guruló úthenger,  
beletaposva mind, a virágokat is,  
csak a versen nem megy, mert úgy nem volna  
élvezhető